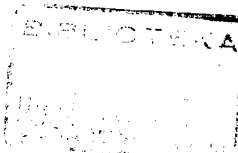

Warszawa, 28 stycznia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

D21h 1/26₂

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20828.

Kl. 55 f, 11/01.

Carl Weissshuhn & Söhne
(Opawa, Czechosłowacja)
i Erich Bartel
(Opawa, Czechosłowacja).

Sposób obróbki powierzchni papieru, zwłaszcza kartonu.

Zgłoszono 13 grudnia 1933 r.

Udzielono 11 grudnia 1934 r.

Znane są piepiery, np. papier pergami-nowy, nieprzepuszczające w mniejszym lub większym stopniu tłuszczu. Papiery te jednakże, pomijając ich inne własności, są mało odporne na wilgoć, a wskutek tego nie dają się zmywać. Poza tem znane są pa-piery i kartony, pokryte lakierami, przygo-towanymi na całkowicie ułatwiających się rozpuszczalnikach, lub też wodnymi la-kierami kazeinowymi, i do pewnego stopnia nieprzemakalne, w pewnym nieznacznym stopniu dające się również zmywać. Papiery te są jednak mało odporne na oleje i tłuszcze i w razie przypadkowego zetknię-cia z niemi na papierach tych występują brzydkie tłuste plamy. Znane jest również

wstępne lakierowanie rozrzedzonym roz-tworem kleju lub kazeiny tak zwanych pa-pierów skórzanych przed lakierowaniem ich spirytusowymi roztworami szellaku lub elastycznym lakierem kopalowym, co ma jednak na celu wyłącznie ochronę nałożo-nej przed właściwym lakierowaniem farby przed działaniem środka, rozpuszczającego i rozcieńczającego lakier. Takie papiery nie są jednak ani nieprzemakalne w tem znaczeniu, że dają się zmywać, ani nieprze-puszczające tłuszczu, ponieważ warstwa ochronna kleju lub kazeiny jest zbyt cienka i w związku z tem, jak wykazały doświad-czenia, posiada wiele porów, przez które substancje tłuszczowe, oddziałujące na

papier, łatwo przedostają się na powierzchnię papieru, która sama przez się odznacza się dużą chłonnością.

Sposób wytwarzania wspomnianych papierów według wynalazku, usuwa powyższe usterki i polega na tem, że półfabrykat, podlegający przeróbce uszlachetniającej (papier, przeważnie jednak karton podwójny lub potrójny lub przedmioty z niego) początkowo, w celu uzyskania powierzchni, nieprzepuszczającej tłuszczu, giętkiej i niechłonnej, pokrywa się gęstym roztworem klejów kostnych, jak żelatyny, kleju zwierzęcego, czy też kleju żelatynowego, który dla osiągnięcia potrzebnej giętkości jest zaprawiony mlekiem kauczukowym lub gliceryną, poczem ta powłoka z klejów kostnych (glutyn) po osuszeniu zostaje utwardzona przez pokrycie środkami utwardzającymi, jak roztworem formaliny, alunu, taniny i t. d. Po dokładnem osuszeniu i stwardnieniu tej powłoki pierwotnej w tym celu, aby uczynić ją nieprzemakalną (w stosunku do wody), pokrywa się ją trzecią powłoką z odpowiednich lakierów, nieprzepuszczających wody, jak lakieru spirytusowego, zapon-laku (celuloidowego), lakieru acetylocelulozowego, kopalowego lub innego, przygotowanego na całkowicie ulatniającym się rozpuszczalniku.

Zalety tej powłoki w rodzaju emalii, nie wpływającej ujemnie na giętkość produktu, polegają na tem, że w obfitej ilości stosuje się niedrogą zaprawę, która skutecznie usuwa naturalną chłonność papieru, czy kartonu, poczem, zużywając niewielką ilość stosunkowo drogich lakierów, przygotowanych na rozpuszczalnikach całkowicie lotnych, otrzymuje się produkt o powierzchni, pokrytej powłoką w rodzaju emalii, którego strona lakierowana nie przepuszcza tłuszczu, a oprócz tego daje się zmywać. Wskutek tego w razie oddziaływania na powierzchnię substancyj olejowych lub tłustych nie pojawiają się tłuste plamy, a w razie zbrudzenia tej powierzchni, można ją

bez szkodliwych skutków zmywać chłodną, ciepłą, a nawet gorącą wodą z mydłem.

Poniżej podaje się przykład przeprowadzenia sposobu według wynalazku.

Podłoże z kartonu podwójnego lub podobnego, nieza drukowane lub zadrukowane lub też z tłoczonym wzorem, gruntuje się na maszynie do lakierowania lub w inny odpowiedni sposób grubo nałożoną warstwą zaprawy o następującym np. składzie: 100 części kleju żelatynowego, 10 części mleka kauczukowego, 6 części gliceryny i 250 części ciepłej wody.

Po wysuszeniu powłoki, pokrywa się ją roztworem utwardzającym o następującym składzie: 100 części 40%-owego roztworu formaliny, 500 części wody, 500 części spirytusu i 5 części gliceryny.

Po całkowitem wyschnięciu tej drugiej powłoki po zastosowaniu ogrzewania, powleka się karton z kolei trzecią warstwą, a mianowicie właściwym lakierem, np. lakierem nitrocelulozowym. Również i teraz może być polecone ogrzewanie w celu przyspieszenia wysychania. Gotowy produkt można zwilżyć na tylnej stronie wodą glicerynową w celu powiększenia jego giętkości.

W przeciwieństwie do znanych dotychczas sposobów wyrobu można wytwarzać według wynalazku produkt z papieru lub kartonu o powierzchni emaljiowanej w bardzo wysokim stopniu nieprzenikliwy przy działaniu nań tłuszczów i doskonale dający się zmywać oraz bardzo giętki. Produkt ten, zwłaszcza ze względu na swą taniąść, może mieć najróżnorodniejsze zastosowanie, np. zamiast ceraty do nakrywania stołów w gospodarstwie.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób obróbki powierzchni papieru, zwłaszcza kartonu podwójnego lub potrójnego, drukowanego, lub niedrukowanego, gładkiego lub wytłaczanego, barwionego

lub niebarwionego, albo wyrobów z takiego kartonu, znamienny tem, że jedną stronę kartonu gruntuje się gęstym roztworem klejów kostnych, jak żelatyną, klejem zwierzęcym, lub klejem żelatynowym, zmieszanym z mlekiem kauczukowem, gliceryną i t. d., poczem po wysuszeniu tej pierwszej powłoki powleka się karton warstwą środka utwardzającego, np. warstwą formaliny, ałunu, roztworami taniny i t. d., najlepiej poddając jednocześnie produkt oddziaływaniu ciepła, a wreszcie po wysuszeniu i

stwardnieniu tej drugiej powłoki, pokrywa się karton trzecią warstwą odpowiedniego, nieprzepuszczającego wody lakieru, np. spirytusowego, zaponlaku, acetylcelulozowego, kopalowego lub podobnego, przygotowanego na rozpuszczalnikach całkowicie lotnych.

Carl Weissshuhn & Söhne.

Erich Bartel.

Zastępca: M. Goldwasser,
adwokat.